

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po postu za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVII.

V Ljubljani, 19. vinotoka 1894.

List 42.

Pri Jezusovem Sercu.

Ostavil svetne sem radosti,
In v sveti se zatekel kraj;
Popustil sanje sem mladosti,
Pribežal k Tebi v mili raj!

Pri Tebi hočem se počiti,
Prositi Te za dušni mir;
Vse prošnje svoje Ti zročiti....
Pred Tebe padem, živi Vir!

Češčeno bodi Serce sveto,
Zaklad najdražji, večni nam;
Za Té gori mi serce vneto,
Ker Ti me ljubiš, davno znam!

Zato sem Tebi se približal,
V ponižnosti na Tebe zrem,
Ki toliko si se ponižal, —
Da dal si vzgled nam lepi vsem.

Nezmerna je ljubezen Tvoja,
Neusahljiv je vir dobrot,
Ki duša jih prejema moja,
Ki delež grešnih so sirot.

Zato naj čast po svetu širnem,
Iz ust doni Ti vseh stvari;
Prepeva naj se v hramu mirnem...
Če v boju grozna smert mori.

Poslušaj serčne moje želje,
Ki k Tebi, Božji Sin, kipé;
Darujem Tebi vse veselje,
Molitve k Tebi naj duhté.

Poslušaj prošnje perve glase,
Življenja mi pobožnost daj;
S Teboj me druží naj vse čase,
Pripeljav v raj me sveti kdaj!

In prošnjo še Ti klanjam drugo:
V skušnjavah mi na strani stoj;

Odženi vsako greha tugo,
S Teboj končam naj srečno boj!

Še prošnjo, Jezus, zadnjo usliši:
Ko bela bo prihrula smert,
S Kraljico večno me obiši,
V nebeški me presadi vert!

Kovačev.

Mesec rožnega venca.

(Dalje.)

Vender ne manj mogočna je molitev rožnega venca s tem, da nas z zaupanjem navdaja, kakor pa tudi s tem, da usmiljenje preblazene Device Marije k nam obrača. Očitno je, koliko veselje mora to za njo biti, kadar vidi in sliši, kako mi naj potrebnije prošnje in naj lepša preslavljanja spoštljivo nji v venec spletamo. Kadar mi z molitvijo Bogu dajemo in želimo dolžno čast, kadar edino prosimo, da naj se zgodi njegova volja, kadar hvalimo njegovo dobroto in radodarnost, ko ga imenujemo Očeta, in če tudi nismo vredni, ga vender najboljših darov prosimo: takrat se Marija prečudno raduje in zares v naši pobožnosti „poveljuje Gospoda.“ Zakaj v vredni molitvi mi govorimo k Bogu, ako v molitvi Gospodovi k Njemu molimo. — Tem prošnjam namreč (v Gospodovi molitvi), ki se tako lepo zlagajo s kerščansko vero, upanjem in ljubeznijo, pridaja tehtnost neko priporočilo, ki je Mariji Devici posebno prijetno. Z našim glasom namreč, kakor je videti, se sklepa glas njenega Sina Jezusa sam, ki je to molitev z zaznamnjanimi besedami najpervo učil in moliti zapovedal: „Tako-le molite“ (Mat. 6, 9). Ako tedaj to zapoved z molitvijo rožnega venca spolnujemo, nam ni dvomiti, da bode ona opravilo svoje skerbljive

ljubezni z večjo naklonjenostjo na nas obračala, da bode ta skrivnostni molitveni venec blagovoljno sprejela in z bogatim plačilom darov povračevala.

Da si pa njene naj obilnije dobrote toliko bolj gotovo smemo nadjati, imamo zdaten vzrok v lastni močno primerni vravnavi rožnega venca. Zakaj pri naši človeški slabosti so mnoge in raznotere reči, ki molivca od Boga odvrtačujejo in njegov zvesti sklep prekrižujejo. Kdor pa reč nataanko premisli, bode zdajci previdel, kolika moč je v rožnem vencu toliko k vterjevanju duha, kolikor k otresovanju duševne vnémarnosti, kakor tudi k obudovanju zveličavnega žalovanja zaradi grehov in k obračanju duha na nebeške reči. Sej rožni venec je sestavljen, kakor je znano, iz dveh raznih, med seboj zvezanih reči, namreč iz premišljevanj skrivnosti in besedne molitve. Zato ta molitev zahteva pri človeku posebno pazljivost, tako namreč, ki ne le da duha na kak način k Bogu obrača, temveč se pri premišljevanji in prevdarjanji reči tako pomuduje, da iz tega tudi zajéma poduke k boljšemu življenju in hrano za vsestransko pobožnost. Sej ni nič večega ali čudovitišega kakor so one reči, v katerih je obseg kerščanske vere; ker iz njih luči in njih moči so vsled novega, z najbolj veselimi nasledki zedinjenega reda izhajale tri reči: resnica, pravica in mir. — S temi je namreč v zvezi način, kako se te pretehtne reči predlagajo molivcem rožnega venca, ki namreč je taki, da je primeren tudi za zmožnosti neučenih. To je namreč tako vravnano, da poglavja vere in nauka se ne predlagajo kakor točke premišljevanja, temveč kakor dogodbe se pred oči stavijo z lastnimi okoliščinami kraja in časa, da toliko bolj serca mikajo in jih koristniše ginejo. Ker se pa te reči že navadno od otročjih lét učijo, torej se zgodi, da pri imenovanji posameznih skrivnosti goreč molivec, ne da bi misli kaj posebno natezal, z mislijo in srcem vtopljen dalje moli in se po Marijinem podeljenji v obilni méri nebeških milostnih zakladov vdeležuje.

(Konec nasl.)

Pripogovanje kolén pred najsvetejšim Zakramentom.

(Konec.*)

Pred drugimi so otroci, katere naj napeljujemo se pripogovati in jih v tem vsak dan nadzorujemo, potem ude vednega česčenja, tretjega reda itd.

*) Gl. št. 37. 14. kimovca. Slučajno se je konec tega spisa preveč zategnil.

Trud, ki ga imamo s tem, prinesel nam bo obilnega sadú. Kdor se bo lepo pripogoval, gotovo se bo tudi spodobno vedel v hiši božji. Surovosti, nečasti vzlic tabernakeljna v mnogih cerkvah so morebiti bolj, kakor se sluti, v zvezi z zanikernim pripogovanjem. Blagor mu, kdor temu odpomore!

Če je satan, ki prav dobro pozná prednost in strogi pomen pripogovanja, ker se ga je branil, zadelo ga je večno pogubljenje — božjemu Zveličarju za en sam pripogljelj ponujal vsa kraljestva sveta z njihovim veličastvom, česa ne bo potem Jezus Kristus dal za to, kolikorokrat bomo sami pripognili z vsem spoštovanjem pred njim svoje koleno? Prav tako je vselej, kakor da bi nam rekel v tabernakeljnu: „Glej, vse to ti bom dal!“ Še večje plačilo pa smemo zaupljivo pričakovati, če vso farno občino po dolgem boju, mnogem opominjevanju in podučevanju pripravimo do tega, da se spoštljivo pripogujejo, da vedno tako delajo, še celo takrat, ko mi, že davno v grobu, ne bomo mogli več tega delati — ecce merces tua magna nimis!

Gorečnost za pripogovanje donaša lahko še druge dragocene darove. Škof Mermillod je s pripogovanjem, ki ga je delal pred tabernakeljnom, ko si je mislil samega sebe v cerkvi, vzrokoval, da se je povernila protestantovska gospa v naročje katoliške Cerkve. Pridige Mermillodove o presv. R. Telesu, ki jih je gospa poprej slišala, prepričale so jo sicer o resnici, a še le potem, ko je videla, kako se je ta sveti mašnik pripogoval, da se je celo na obraz vergel pred tabernakeljnom, kadar ni bilo nikogar pričujočega, sklenila je, odpovedati se zmoti. — Če torej pripogovanje enega samega človeka toliko premore, s pomočjo milosti božje, kakšen sad bi še le dozorel, če bi cela farna občina, če bi katoličani cele dežele, dà, celega sveta, kolena pripogovali z vsem spoštovanjem dan na dan! (Zaslugo o tem bi imeli oni, ki so vernike k temu napeljevali — ecce, merces tua magna nimis!) „To pripogovanje pred Bogom v tabernakeljnu, storjeno milijonkrat na dan, po vsi zemlji, od vseh katolikov, mož, žen, otrok, starčkov bilo bi nasproti korenitemu, neprenehnemu, splošnjemu tajenju od strani prevrata — korenita, neprenehana in splošnja terditev. Kaj ovira, da ta velikanska katoliška molitev, to slovesno spolnovanje perve postave stvarjenja pod božjim blagoslovom deležna ne postane tako zaželjene in zaželjive zmage sv. Cerkve — (in regnum eucharisticum?“)

Zaključim, oberneč na pripogovanje besede, katere je rabil „Eichstätter Pastoralblatt“ (1867)

o blagoslovljeni vodi: „Pripogovanje je del katoliške liturgije. Najmanjša reč bogočastja pa je v tako tesni zvezi s Cerkvijo in njenim bitjem, da se dotakne vse Cerkve, ako se razpravlja ta stvar, in da zadenejo vsi protislovi, ako se ono zagovarja. Pripogovanje je, če kdo hoče, jako podrejena točka bogočastja. Vsekako pa spada v nadnatorno področje. O katerem času pa se je živahneje razpravljalo vprašanje o natori in nadnatori zunaj cerkve in v cerkvi nego ravno sedaj? Govoriti o pripogovanju se pravi torej govoriti o jednom prvih vprašanj svojega časa.“

Prevod članka: „Die Kniebeugung vor dem allerhlst. Sakramente.“ Verfasst von hochw. Herrn Eifelder, Pfarrer, Oberrath, Diözesanpräses der Priester der Anbetung v „Eucharistische Brochüren von Joh. Künzle, Generaldirektion der Priester der Anbetung in Feldkirch (Vorarlberg). Heft I.

Sv. Barbara.

Mila zvezda primigljal
Nam skoz hajdovsko je noč,
Ki popotnikom bo dala
Razsvečavo in pomoč.
Sveta Barbara
Je ta zvezdica.

V grešni temi je rojena
Od paganskih starišev;
Za malike je vzgojena,
Pa ne moli gerdežev.
Starši jo zato
V ječo veržejo.

Ozka ječa je svetišče
Za pobožno deklico,
Ktera Jezusa le išče,
In Marijo blaženo.
Tukaj Barbara
Jezusa spozná.

Mili Jezus, moj ljubljeneč!
Si na križu rešil me;
Večne sreče si studenec,
Dam ti dušo in serce:
Tak je molila
Sveta Barbara.

Oče, hajdovski častivec,
Pa pregnanja hčerkico,
In postane nje morivec,
Sam odseka ji glavo!
Ko prelije kri,
V raj se preseli.

Tam veselo zdaj kraljuje
V tovaršiji Jezusa,
Nam pa stezo oznanuje,
Ki v nebesa nas peljá.
Le poslušajmo
Zvesto vselej njo:

Si opašite, kristjani!
Vsi zatajevanja meč;
Bote Jezusu udani,
Délajte za božjo reč.
Kdor se zataji,
Krono zadobi.

Še berite v knjigi zlati —
Božji evangelium:
Zagotovi raj bogati,
Razsvetljuje vam razum.
Kdor se ga derži,
Vekomaj živi.

Naj vam bode ohladilo
Jezusova Rešnja Kri;
Vzijte radi Obhajilo,
Stanovitnost vam deli;
Še vam ono bo
Za popotnico.

Sveta Barbara, devica!
Nikdar ne pozabi nas.
Bodi naša priprošnjica,
Kadar pride smertni čas.
Glej nas milostno,
Sprosi nam nebo!

Simon Gaberc.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Šent-Vida nad Ljubljano. (Veselica.) V nedeljo-večer napravilo nam je katoliško društvo rokodelskih pomočnikov veselico, ki ni bila le razveselivna, zabavna, marveč bila je to, kar mora biti vsaka prava veselica, da ugaja svojemu namenu, *podučna, spodbudna*.

Gosp. korni vikar Andrej Kalan nam je v poučno-šaljivi obliki svojega prelepega nagovora kazal, kakošno mora in kakošno ne smé biti življenje človekovo, da ga dovede do zaželjene sreče. Umestno vpletene mične zgodbe iz sedanjega časa storile so govor lahko umeven, pa tako mikaven, da se nam je zdel veliko prekratek.

Govoru enaka bila je tudi igra: „Denar ali pa nos“, razvedrilna in ob enem poučna. Posebno pohvalno omeniti moram o ti priliki naših rokodelskih mladenčev, ki so čisto samouki v dramatiki, ne le prav dobro izveršili svoje vloge, temveč rekel bi, tudi vse storili, da se je sploh ta veselica mogla zveršiti. Častitati je gosp. Antonu Belcu, da sam tako marljiv, ima tudi tako pridne rokodelske pomočnike. — Pri prosti zabavi naredili so mnogo veselja lepi, pa tako raznoverstni dobitki, katere so za vse lepo in dobro vneti Šentvidci drage volje darovali.

Iz Hrenovic, 8. oktobra. (Marijine slovesnosti.) Ker že skoraj vsaki list čislane „Danice“ piše o eni ali drugi slovesnosti, naj pa še jaz nekoliko popišem prelepo slovesnost, ki se je včeraj pri nas veršila. Blagoslovili so namreč lepo novo podobo Matere Božje, Kraljice sv. roženkranca.

Precej dolgo časa trudil se je neumorno naš preč. g. župnik za to, da se omisli zares prepotrebna nova podoba Matere Božje. Skladalo je mlado in

staro za podobo in krasni kroni, kateri venčati glavi Jezušku in Mariji. In po dolgem čakanju zasvetil je vendar zaželeni dan. Blizo par mescev se je ljudstvo vedno pogovarjalo, „kdaj pa bojo novo Mater Božjo žegnali?“ Na roženkransko nedeljo, no, to bo lepo, — si slišal iz ust vsakterega. Hvala Večnemu, res bilo je prelepo. Prejšnjo (XX. ned.) popoldne so Marijo pripeljali iz Hraš v slovesni procesiji k fari. S kolodvora v Hraše so jo pripeljali že prejšnjo soboto.

Tamkej je bila čez noč od sobote do nedelje v lepo napravljenem šotoru. Ljudstvo je pa celo noč prečulo v molitvi in prepevanju Marijinih pesmi. V nedeljo ob dveh popoldne pričela se je procesija iz Hraš k fari. Ljudi se je vdeležilo procesije, kakor na praznik presv. Rešnj. Telesa. Vsi križi iz cele fare (njih 17) bili so navzoči. Šest belih in belo ogernjenih konj je vozilo krasno podobo. Dve belo oblečeni deklici ste držali kroni in žezlo (scepter) na lepih blazinicah pred Marijino podobo. Ko so podobo pripeljali k fari, bile so litanije Matere Božje in blagoslov. Na roženkransko nedeljo je bilo pa slovesno blagoslovljenje prelepe podobe. Blagoslovil jo je domači gosp. župnik med asistenco gg. župnikov iz Senožec in iz Studenega ter domačih gg. kaplanov. Zatem je bila slovesna sveta maša. Bilo je o tej priliki tudi običajno darovanje, pri katerim so se delile lepe podobice. Vse cerkveno opravilo je terpelo čez poldne. Ob treh popoldne bile so še pete litanije Matere Božje.

S tem je bilo dokončano cerkveno opravilo. Ljudstva je bilo veliko število, poleg domačih tudi še iz sosednjih duhovnij. Kakor nas je prejšnjo nedeljo vreme nekoliko dražilo, je bilo pa to nedeljo toliko lepše. Krasen solnčen jesenski dan, slovesno petje, lepo zvonjenje, mogočno streljanje — vse to je tako milo vplivalo na nas, da smo si vsi želeli: Bog nam daj še kaj tacih dni dočakati. Marija pa, Kraljica svetega rožnega venca, bo vsem, ki so kaj pripomogli k njeni časti, sama obilna plačnica. Izdelal je podobo g. Jožef Grušelj, kipar v Selcih.

O bratovščini svete Uršule.

„Zopet nova bratovščina?“ „Koliko jih pa vendar še bo!“ — Kaj tacega bi morda človek slišal, če bi mu bilo dano opazovati blage čitatelje in čitateljice verle „Zgodnje Danice.“ Toda nikar se ne prestraši, kdorkoli si, saj si še le perve besede videl. Saj te nihče ne sili v kako bratovščino pristopiti, če tega sam nečeš. „Čemu pa potem pišeš o njej, če je ne priporočaš?“ tako zopet nekdo zagode. Kaj, da je ne priporočam? Pa še močno jo priporočam, samo vsiljujem je nikomur ne. Priporočam pa jo zato, ker se mi zdi kaj imenitna in zlasti za sedanji čas zelo pomenljiva. Ravno dandanes, ko se marsikdo namerdne, če mu omeniš molitev ali kako bratovščino, je potrebno, da se združujejo vsi, katerim je še kaj do poštenega, kerščanskega življenja. Ker pa ima ravno omenjena bratovščina sv. Uršule ta namen; zato jo priporočam. Vstanovljena je bila l. 1857. in leto pozneje so jo sv. Oče papež Pij IX poterdili in z obilnimi odpustki obdarovali. Sedaj šteje 6.180 vencev ali 67.980 udov po Kranjskem, Štajerskem, Koroškem, Primorskem in med ogerskimi Slovenci. Delj se bratovščina v vence in vsak venec šteje 11

udov enega spola in stanú, namreč 11 mož ali 11 žen; 11 mladeničev ali 11 deklet (ki se pa smejo potem brez skerbi poženiti in pomožiti.) Vsak ud moli enkrat na dan Oče naš — Češčena-Marijo — Čast bodi Bogu, v čast sveti Uršuli za srečno zadnjo uro. Vsak venec navadno kupi družbine bukvice, katere potem udje po versti prebirajo; vsak ud pa si preskerbi podobico sv. Uršule.

Glavni namen bratovščine pa, česar pri drugih ni, je ta, da se udje jednega venca med seboj podučujejo v verskih resnicah, da drugi družega od greha odvrtačujejo in ob jednom dober zgled dajejo. Sicer je to dolžnost vsacega kristjana; da bi se pa ljudje še rajše v tem vadili, vstanovila se je ta bratovščina in sv. Oče papež Pij IX so jo obdarovali z obilnimi odpustki ter jo toplo priporočili. Izročili pa so jo celjskim kapucinom, kateri imajo bratovske bukve, v katere en pater, katerega provincijalni kapitelj kot vodjo določi, nabrane vence vpisuje. Kakor navadno, morajo tudi pri tej bratovščini vsi, ki hočejo biti njeni pravi udje, zapisani biti v bratovske bukve tam, kjer je selež bratovščine. Naj toraj nabiralci blagovoljno pošiljajo nabrane vence podpisnemu, da jih zapiše. Imena in priimki naj bodo različno pisani! Ker ima vsak venec prednika ali prednico, naj nabiralec vselej tisto osebo zapiše na prvo mesto v vencu! Navada je, da plača vsak ud 10 kr. sprejemnine; kdor želf podobico sv. Uršule, dobi jo za 3 kr. in navadno kupi vsak venec tudi ene bukvice ali pa njih več, če hoče, katere potem udje prebirajo. V bukvicah (katere stanejo 40 kr.), so pravila, življenje sv. Uršule in njenih tovaršic, potem navadne molitve: jutranje, mašne, spovedne, križev pot itd. Denar, ki se tako dobi, rabi se za natiskanje in vezanje bukvic, za podobice in poštnino pri razpošiljatvi in pa za svete maše, ki se vsako leto v naši cerkvi opravljajo za žive in mertve ude te bratovščine.

Če se toraj vse skupaj vzame, plača vsak ud enkrat za vselej 17 kr. Seveda se bo tudi to marsikomu preveč zdelo, ali temu naj se nihče ne čudi, ker slišal sem, pa ne vem, če je res ali ne, da se dobi tudi tak človek, ki bi niti Bogu ne dal palice, da bi udaril neko gotovo gerdobo. Zato se pa tudi bojim, da bo tista gerdoba na zadnjo uro velike sitnosti delala vsim tistim, ki se zdaj ne menijo veliko za lepo, kerščansko življenje. Naj pomaga toraj bratovščina sv. Uršule, katera je vstanovljena za srečno zadnjo uro! Iz tega namena in pa v pojasnilo na razna vprašanja sem v čast sveti Uršuli in njenim tovaršicam zapisal te verstice.

V Celji 15. vinotoka 1894.

P. Janez Ev. Ažbè,
kapucin in vodja bratovščine sv. Uršule.

Češčenje Najsvetejšega.

(Iz osebne prijat. pisma.)

Tu Vam podam za „Zg. Dan.“ članek (Začetek je bil v „Dan.“ št. 37. Vr.), ki me je jako zanimal, ko sem ga bral, in ga mislim tudi vresničiti pri svoji čedi, kolikor bo moč. Že poprej sem v več evharističnih pridigah verne spodbujal k večemu češčenju presv. Rešnj. Telesa, jim priporočal spodobno vedenje v cerkvi, spoštljivo pozdravljanje Najsvetejšega v taber-

nakeljnu, pogosto obiskovanje presv. R. Telesa in vedno češčenje presv. Zakramenta z bratovščino vednega češčenja presv. R. Telesa, vsaj vse podnevne ure ob nedeljah in praznikih. In hvala Bogu, ni bilo zastoj. Zapisujejo se pridno vsi stanovi v to prelepo bratovščino. Dozdaj jih je verhu starih okrog 90 pristopilo na novo 22 deklet, 17 mladenčev, 5 žená in 2 moža, vkup 46, in še prihajajo polagoma. Razdelil sem jih po stanovih na vse nedelje in praznike v mescu, da jih od 6ih zjutraj do 7ih zvečer vsako uro razven božje službe po več ali manj moli na glas molitveno uro na čast presv. Rešnjemu Telesu. V nedeljo 5. avgusta smo začeli in molile so dekleta lepo in zvesto ob svojih urah. To nedeljo 12. avg. in na Veliki Šmaren bodo molile enako žene, razdeljene na dva praznika, ker jih je največ kot udov bratovščine. Tretjo nedeljo pridejo na versto mladenči in četrto možje. Upam, da tudi ti bodo častno opravljali svojo evharistično službo. Gorečnost se kaže dovolj velika. Ko bode vse vrejeno in stanovitno, zapišejo se v bratovske bukve za svojo določeno uro; dotlej pa se zaradi starih udov še vedno opravlja skupna molitvena ura na mesec.

Namen tega početja je, da bi ob nedeljah in praznikih ne bila cerkev vedno prazna razven božje službe, temuč da bi bilo celi dan kaj molilcev in častilcev presv. R. Telesa; zraven tega pa, da bi se boljše gojilo češčenje najsv. Zakramenta in spodobno vedenje v cerkvi, pa tudi nekoliko pripomoglo k spodobni opravi revnih cerkvá z majhnimi letnimi doneski. Posebno naj bi se s tem tudi pospeševalo pogostejše prejetje sv. Zakramentov.

Povod k temu mi je dalo tolikratno razpravljanje in bodrenje za to sveto vajo v listu „S. Eucharistia“, Organ der Priester der Anbetung, kjer se v vsakem listu nahajajo sporočila iz mnogih krajev, kako se goji in razširja ta lepa in koristna pobožnost in koliko lepega sadú da obrodi. Mislim, da bi bilo dobro, ako bi se tudi pri nas bolj priporočevala in razširjevala, in v to sverho sem kot začetek večjega spoštovanja do presv. Rešnj. Telesa prevel priloženi članek, govor v nekem društvenem shodu, da ga priobčite v „Zgodnji Danici“ vernikom v spodbudo in spolnovanje, duhovnom pa v priporočilo.

Namenjenih imam še več enakih člankov o večjem češčenju presv. R. Telesa, ki vam jih bodem sčasoma poslal, ako Vam ugaja predstoječi in ako se Vam primerno zdi ga priobčiti v „Zg. Danici.“ (Prosimo, blagovolite skoro nadaljevati. Vr)

Tudi imam v rokopisu od v. č. škofijstva poterjeni prevod „Evharistična štacijska pobožnost“, t. j. križev pot o presv. R. Telesu in spravne litanije k presv. Jezusovemu Sercu, ter nekatere druge, pripravne o molitveni uri za glasno skupno molitev, kar pobožnost posebno povzdiguje in kakoršnih še nimamo v slovenskem jeziku, ter je pri Nemcih tako priljubljena, da je v 3 letih doživela že 19 natisov. Upam, da bo prav prišla drobna knjižica za tako skupno glasno molitev presv. R. Telesa, ako se dobi zanj kak založnik.

Če se Vam zdi primerno o tem tudi kaj omeniti v „Zg. D.“ mi je prav ljubo, ker morebiti se s tem pripomore, da tudi drugi gg. duhovni pričnejo vstanovljati vedno češčenje vse ure, vsaj ob nedeljah in praznikih, ne le ob kaki bolj priložni uri neposrednje préd ali po božji službi, sicer pa je cerkev skoro

popolno zapuščena. V to pomozi Bog, naš Zveličar v presv. Zakramentu, in Marija, Naša ljuba Gospa presv. Zakramenta!

Kneipp in njegov poklic.

(Dalje.)

Staršem in duhovnom posvetnjaki radi očitajo, da sinove, mladino silijo v duhovski stan; toda dan danes se raji zgodi, da liberalci najboljše mladenče odvrtačajo od duhovskega stanú, da osmošolce šuntajo zoper bogoslovje, jih z mnogoterim obetanjem odvrtačajo, tudi včasi res podpirajo v začetku, da jih odvernejo od duhovskega stanú; potem pa ko so jih na léd speljali, se zanje malo menijo, ali pa tudi nič ne. Pri Kneippu se je ta stvar drugač sukala. Kakor sem zadnjič pisal, je Kneipp svojega gospoda župnika prosil, da naj pri starših zanj govori, da ga bodo dali v šolo.

Župnik pride res v tkavčevo hišo in tako-le pové: „Ako ste vi zmožni potrositi za svojega sina 2000 lir, le dajte ga v šolo: ako ne, varite se tega. Tudi jaz sem bil ubožen, in vém po čem je revščina.“ Mislite si ubozega Boštjana, kako je bil potert, ko je njegov zagovornik bil tako ojster sodnik zoper njega!

Nočem soditi g. župnika, ki se mu je lahko čudno zdelo, da mladenec, že tako v letih in tako dobro izurjen v rokodelstvu, zdaj pa v šolo sili; vender jaz bi tako osorno ne odrekel, ako mladenec bistré glave in uma s toliko silo skuša priti v šolo. Bral sem v knjigi duhovitega služabnika božjega, da Bog je vsakemu človeku stan sam odločil; ako katoliški sin pošteno živi in pri tem Boga prosi za razsvitljenje, bode gotovo pravo zadel in Bog mu bo odperl pota, da svoj stan doseže. Tako tudi pri hčeri delajo zoper božjo voljo, ako jo n. pr. z vso silo dervijo v zakon, ko hči želí iti v samostan, ali sicer želí ostati v deviškem stanu.

Taka se je godila z mladim Kneippom. Ne vém, kakošni so bili pred 50 leti ti Bavarci, da pri več kot 20 gospodih je 18letni mladenec prosil in terkal, pa vsi so skušali mu to misel iz glave izbiti, rekši, da naj bo zadovoljen s svojim rokodeltvom. Kneippov život bi moral pri tkavstvu vse žive dni skrivljen na zemljo tiščati, njegov duh pa je kípel le kviško v višje kroge; že pri 60 letih, spominjajoč se na tisto dobo, je Kneipp sam rekel: „Bil sem kakor kuže na kėtini!“ Veliko in po mnogih krajih je prosil, naj mu upokojé njegovo vést; ker po vsaki ceni želí biti duhoven; toda bilo je, kakor bi se vse zarotilo bilo proti njemu! Tako je sam rekel.

Bog je dopustil te grenke poskušnje, da se je njegov poklic popolnoma vterdil. Koliko mladenčev med nami bilo bi na enaki „kėtini“, ako bi jim Gospod ne bil poslal besednika, dobrega zagovornika, pomočnika! Kdo se pri tem ne spominja na pokojnega Don-Boska? Iz mnogo zapuščenih, skoro zaverženih dečkov so zdaj duhovni, misijonarji v naj daljših krajih in deželah, tudi kateri že celo misijonski škofje, da molčimo o gojencih v družih stanovih! Mladenča Kneippa je ta zapuščenost tako terla in grizla, da se je začel starati in pri 17 letih je bil že, kakor bi jih imel 30! On sam piše: Nekega dneva sem šel v Memingen, in naletel sem na ne-

kega človeka, ki me je med drugim prašal, če sem že oženjen? Odgovoril sem mu: „ej, sej sem že v drugič; tako prismojeno se mi je zdelo to vprašanje!“

Kaj posebnega je to, da se je Kneippoviču zopet poverila mladost in živost, ko je pozneje postal mašnik.

Kaj tedaj dalje? Z 18. letom se vnovič živo vname kopernenje do duhovskega stanú. Neko noč kar berzo zapusti očetovo hišo, ko nima ne beliča v žepu, in zavije proti mestu Kemptenu, 9 laških milj daleč, in tam rektorja ondotnega kolegija toliko živo prosi in nadlega, da obljubi ga v šolo sprejeti, ako prinese spisano privoljenje očetovo. Mladeneč se verne tisti hip v očetovo hišo, premerivši tisti dan okoli 20 milj, toda očetov odgovor je bil nevgoden.

Mladi tkavec bil je neutolažljiv; ni bilo nikogar na svetu, da bi se ga usmilil. Kaj je storiti?.. Sklenil je, da hoče na vso moč delati in si kaj prihraniti za šolanje. Delal je več kot je bil in prihranil si je v treh letih precejšen zaklad becev. Imel je takrat 21 let. Koliko veselje za mladenča! Imel je že vse pripravljeno in spravljeno za odhod. Ravno njegov god je bil odločen, da se bo poslovil s svojim rokodelstvom, da odide in se verne kot duhoven kot mašnik domú.

Pa zastoj.

Na koncu vasí, ki je imela 14 hiš, vstane ogenj in pogori jih 13, med njimi tudi tkavčeva kočá! Boštjan je komaj imel časa rešiti kako družinsko malenkost. Zastoj je skušal rešiti omaro, v kateri je imel svoj prihranjeni denar; predno je prišel po stopnicah gori, so že plameni obdajali omaro in moral je vse opustiti, da si je rešil golo življenje. „No tu imaš starega študenta,“ je rekel Boštjan, ko je ogenj požiral sad njegovega triletnega velikega truda. Od vsega premoženja mu je ostala: stara srajca in par hlač z debelega platna. „Nikoli vse žive dni nisem bolj živo spoznal kot takrat, kako nečimurni so pridelki človeški.“ Tako sam pravi v popisovanji svojega življenja.

Kaj pa zdaj?

Vse je popisano obširno v njegovem življenjopisu in če tudi je zelo ginljivo; vendar v namen čitateljev našega lista moram le ob kratkem o zadržkih še kaj povedati. Sebastjan Kneipp je bil zgubil vse, vendar tudi grozovita sila ognja ni mogla pogasiti njegovega kopernenja po duhovskem stanu. Pred vsem je bilo potreba misliti, da se požgana hiša nekoliko vravná, ubogi mladi Kneipp je moral delati, vse biti, žgati apnenico, zidati itd. itd. Pravi, da v vsih tistih okoliščinah ne eno samo noč ni spal v postelji.

Ko je pa hišo malo pozidal in vravnal, se je zopet odmenil na pot, če tudi so mu domači nasprotvali. S popotnim listom, ki ga je izkazoval za tkavca, je obhodil Hamburg, Monakovo, Schoengav, češ, da hoče pozvedeti, kako na tujem njegovo rokodelstvo napreduje, v resnici mu je le na to šlo, da najde kogá, ki bi se ga usmilil in mu pomagal k dosegi njegovega doželjenega poklica. Ali spodletelo mu je povsod in vernil se je domú z bridkostjo v srcu. Kako hude je moral zopet domá preslišati zaradi svojega béga, je nepotrebno popisovati, ker čitatelji poznajo svét.

Poskusi le še nadalje in božja previdnost ga napóti k mlademu župniku v Groenenbach, štiri milje od svojega doma. Ni ga osebno poznal, ali kakor je rečeno, božja previdnost ga je tje peljala in ta gospod, župnik Mareklé, pozneje prelat, je tkavca prijazno sprejel, poslušal njegovo bridkostno zgodovino, in ginjen od tolikega junaštva, obljubi mu, da ga bo učil pričetke latinščine. Čez 8 dni bo začetek. To je bil nebeški raj za Kneippovo tolikrat ranjeno serce.

Bil je Bošte naj revniše oblečen, kar se more misliti in imel je samo 4 lire v žepu. Táki se oglasi pri županu zaradi prenočevanja in pové, da išče stanovanja, ker se bode učil latinščine v šoli pri gosp. vikariju. S tem je Kneippovič še-le na pravega naletel!

„Kaj! Ta revni capín sanjari o latinščini? Ti študiral, to je norost! Ti si bolj podoben kmečkemu hlapčonu“ itd. S takimi besedami ga je sprejel župan.

„Ali g. vikarij mi je obljubil, da me sprejme.“

„Kaj pa, da; vikarij je mlad in si ne upa nikomur nič odreči...“

Drugo jutro na vse zgodaj hití župan k vikariju naznanit mu, naj bode previden, ker je na tem, da naredí eno debelo bedarijo!

Ti ubogi tkavec! Tedaj še ni konec poskušenj? G. vikarij Merklé si nekoliko pomišlja, toda njegovo blago serce zmaga ugovore županove, ter pravi: „Poskusimo in videli bomo, kaj je storiti?“ Ves prestrašen in trepeč kakor list na drevesu pride mladi Kneipp v vikarišče in dobil je za prvo lekcijo 1. deklinacijo: Mensa, ae.

(Dalje nasl.)

Naši prihodnji Salezijanci.

(Dalje.)

Cerkev Marije Pomočnice kristjanov.

Ob dolgi ulici Via Cottolengo pred velikim prostorem, enakim prostornemu tergu, stoji krasna cerkev Marije Pomočnice kristjanov, ki je ob desni in levi ter za seboj dalje obdana z velikimi poslopji Don-Boskovih naprav. Na veličastni, z dragimi kipi svetnikov okinčani široki fasadi ali pročelju, so brati z velikimi pozlačenimi čerkami zapisane besede: „Maria, Auxilium, Christianorum, ora pro nobis,“ po naše: „Marija, Pomoč kristjanov, prosi za nas.“ Na celem pročelju je kacih deset podob in kipov v linah ali po stebréh razstavljenih v čast raznih svetih zavetnikov salezijanske družbe. Izmed teh podob je prav posebno mikavno gledati srednjo prelepo iz marmorja izsekano podobo milega Jezusa pokladajočega svoji roki na glavice okrog njega zbranih otročičev, kakor bi govoril: „Pustite male k meni priti.“ Prav na verhu trivogelnega obrobja na pročelju pa so trije kipi treh sv. mučenicov, ss. Salvatorja, Aventorja in Oktavija, ki so bili ob času preganjanja na prostoru, kjer je zdaj oratorij, mučeni in umorjeni zaradi svetega Imena Jezusovega. Širokost in visokost pročelja kaže na velikost in veličastnost te lepe cerkve, katero povečuje posebno široka in visoka kupla, ki se dviguje izmed družih poslopij v obližji. Po zunanem ter na prvi pogled s prostornega terga viditi, ima ta cerkev nekaj podobnosti z nunsko cerkvijo v Ljubljani, le da ona v Turinu stoji še za nekaj stopnic višej in da je po vsem veliko večá in boga-

tejša Velikost cerkve pri tleh se na zunaj pač tudi nekaj spoznava po velikem prostoru 632 štirjaških sežnjev, na katerem je zidana. Oba na vsaki strani tikoma ob cerkvi zidana stolpa ali zvonika nista kaj visoka ter sežeta le nekoliko nad drugo cerkveno zidovje, streha na zvonikih je bolj nizka. Iz zvonikovih lin se vidijo zvonovi, iz lin pa šterli po obeh straneh nekakemu kolesu podobna priprava za zvonjenje in bijenje na zvonove. Kadar namreč zvoni, se ne giblje zvon, kakor pri nas, da težak sredi tolče ob obe strani zvona ter tako ušesu prijetne glasove privablja iz zvona, ampak stoji mirno ter je brez težaka, in kadar zvoni, tisto kolo pri vsakem zvonu ter s svojimi nekakošnim zobem podobnimi špicami ali kladvi terkajo le ob eno plat zvoná. Tako zvonjenje se mi ni zdelo tako veličastno in veselo, četudi je več zvonov hkrati pelo, kakor naše zvonjenje ob nedeljah in praznikih. Kadar v Turinu samo en zvon zvoní, je čuti, kakor naše bijenje ob plat zvoná, kadar ob času ognja iz zvonika ljudi vabi na pomoč in opreznost. Toda Lahí so svojega zvonila vajeni in se jim tako lepo zdi. Nad vse pa po zunanjem povečuje to cerkev velika visoka kupla, katero že z železničnega voza iz Milana proti središču mesta gredé prav lepo število vidiš in ti je vstric pervega kolodvora „Porta Suso;“ drugi kolodvor „Porta nuova“ je še kake tri četerti ure naprej. Verh kuple se ti sveti draga rumena pozlačena podoba Marije „Pomočnice kristjanov“, z zlatimi zvezdami okrog glave. Nižje na zvonikovih strehah pa stojita po jeden pozlačen angelj in sicer na zvoniku na listovski strani angelj Gabrijel, kateri v stegnjeni desnici derži zlat venec kviško proti Materi Božji, kakor bi klical: „Češčena Marija, milosti polna, Gospod je s teboj, blažena si med ženami.“ Na zvoniku ob evangeljski strani pa je veliki angelj Mihael posebni branitelj sv. Cerkve z banderom v roki, na katerem je zapisano „Lepanto 7. vinotoka 1571,“ v spomin slavne zmage, katero so takrat dobili kristjanje z Marijino pomočjo nad Turki.

Celo vnanje lice te cerkve je, v istini tako veličastno, videti sicer priprosto, pa vendar tako dragoceno in krasotno, da človeku nehoté stopi v spomin, kar govori sv. pismo o Mariji: „Kdo je ta, ki vstaja, kakor jutranja zarija, lepa ko luna, svitla ko solnce?“

(Dalje nasl.)

K Mariji teci!

(Poslovenjena.)

Oj k Mariji teci le,
Nje preterdno se okleni
Njo ljubiti, zvesto skleni,
Greh ne bo ostrupil te;
Brambi se izroči Njeni;
K Materi zateci se!

Oj k Mariji teci le,
Zemlje in nebes Kraljici,
Če terpiš, izdan krivici,
Bridke točiš če solze;
V bolezní vsih zdravnicí —
K Materi zateci se!

Oj k Mariji teci le,
Ona zate bo skerbela,

Te v ljubezni bo ogrela;
Enkrat te peljala tje,
Kjer pomlad bo v vek cvetela —
K Materi zateci se!

Radoslav.

Razgled po svetu.

V **Kremsu** je pri občinskih volitvah v 3. razredu propadlo vsih 10 judoliberalcev. — Sploh so se po Avstrijskem jeli precej zelo reševati katoličani iz verig liberalno-judovske prederznosti.

Rim. V nedeljo, 16. sept., je bilo sprejetih od sv. Očeta 60 romarjev s Tirolskega in Bavarskega. Predstavil jih je Njih svetosti g. Vartele. Vsakemu so sv. Oče govorili kake prijazne besede.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec vinotok (oktober.)

a) Glavni namen:

Češčenje svetih angeljev.

b) Posebni nameni:

21. **Posvečevanje vseh cerkvá.** Hvaležno spoznanje za srečo sv. vere. Odstranitev nespodobnih navád o cerkvenem posečevanju.

22. **S. Kordul.** Vstanovljenje očetov presv. Zakramenta v Avstriji. Obilno poklicanje verlih mladenčev in mladenk za afriske misijone.

23. **Praznik sv. Odrešenika.** Rešitev brezštevilnih zaslepilencev s poti večnega pogubljenja. Škofijska deška in duhovna semenišča.

24. **S. Rafael.** Mnogi poklic izbirajoči mladeniči. Pomnoženje dobrih učnih moči in pridnih gojencev.

25. **S. Marjeta Alakoška.** Vedno večje razširjanje kraljestva «Serca Božjega.» Proglašenje zveličanih med svetnike.

26. **Praznik sv. relikvij** (koščic svetnikov). Kat. cerkev na Ruskem. Mladina, ki se ima učiti kerščanski nauk. Na tujem bivajoči delavci.

27. **S. Frumencij.** Pomoč v hudih stiskah in pomanjkanju živeža. Vpeljatev solskih sestrá. Tirolska naselbina na Peruvanskem.

28. **Ss. Šimon in Juda.** Višji pastirji Avstrije in Nemčije. Živa vera in zaupanje v Boga za katol. poslance.

29. **S. Evseblja.** Pomoč za poterpežljivost, odpuščanje in pogubljenje razžaljenja. „Duhovni in obhajanci.“ Srečna volitev kerščanskih zakonskih.

30. **S. Alfons Rodriges.** Novoizvoljeni provincijalni in krajevni višji. Marijanske kongregacije kupčevalcev. Kerščanski zakonski.

31. **S. Volbenk.** Obvarovanje kmečkih občin pred socialdemokratskim zapeljevanjem. Vse doposlane, pa ne še uslišane zadeve. Mesca oktobra in prihodnjega novembra umerli udje molitvenega apostoljstva in Jezusovega Serca bratovščine.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev

varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dešele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Sestra priporoča svojega zgubljenega brata Naši ljubi Gospoj presv. Serca. sv. Jožefu in sv. Antonu, da bi se poboljšal in spokoril. — Neka dušna zadeva, da bi se po Božji volji izšla. — Lepo vreme za spravljjanje jesenskih pridelkov. — Bolna na nogah za naglo pomoč, ako je Božja volja.

Zahvale.

Za dobrotno uslišanje bodi česčena in zahvaljena Naša ljuba Gospá presv. Serca! M. Š.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Knezoškofijski duhovni svétniki so postali vv. čč. gg.: Prof. dr. Jan. Svetina; prošt in župnik nem. r. Fr. Dovgan v Metliki; župnik v Šmihelu Anton Peterlin; zlatomašnik in župnik Fr. Vohinec v Križih pri Teržiču.

V pokoj prestopijo: Monsign. Mih. Potočnik, spovednik pri čast. gospéh uršulinaricah v Ljubljani; v. č. gosp. Matej Tavčar, župnik v Komendi, in č. g. Blaž Muhovec, dek. mestni duh. pomočnik v Kamniku.

Razpisani ste do 12. novembra t. l. duhovniji: Komenda in Peče.

V Alojzijevišče na novo sprejeti so mladenci: Jož. Cuderman, iz Terstenika; Jož. Mencej, z Iga; Jurij Röthel od Stare cerkve; Mart. Pečarič, iz Metlike; Jož. Pirc, z Velesovega; Mart. Šular, iz Metlike; Jan. Jeglič, s Podbrezja; Mart. Kostelec, iz Metlike; Jern. Podbevšek, z Vranje peči; Matija Rodè, z Goričice; Ant. Sušnik, iz Mekin; Vinc. Šarabon, s Teržiča; Ant. Žnidaršič, z Dobrepolja; Viktor Kopatin, s Št. Vida pri Vip. — Od prejšnjih so v Alojznici naslednji: Luka Arh; Jan. Debevec; Jož. Demšar; Ant. Koritnik; Jurij Keržišnik; Fr. Pengov; Jan. Petrič; Ferd. Verbič; Fr. Zemlja; Jak. Žust; Peter Janec; Evgen Legat; Fr. Majdič; Jož. Océpek; Jak. Ogrizek; Jan. Plahutnik; Fr. Rebolj; Ant. Skubic; Val. Zabret; Jan. Bakovnik; Fr. Brezic; Jan. Juvan; Jak. Kalan; Mih. Kogovšek; Lor. Lah; Ant. Lombar; Ant. Merkun; Jan. Miklavčič; Jak. Razboršek; Fr. Sever; Ign. Zaplotnik; Fr. Avser; Ant. Cvetek; Fr. Grivec; Fr. Kimovec; Jan. Klemenec; Leop. Lenard; Jan. Prijatelj jun.; Jan. Prijatelj sen.; Jak. Voljč; Mih. Volk; Mat. Ahačič; Jož. Logar; Bošt. Peček.

V černe bukve sta zapisana dečka, ki sta neko nedeljo veliko šepetala pri véliki maši; ravno tako brat in sestra, ki sta neko drugo nedeljo derzno šepetala. Tako tudi še tisti drugi, ki so se pred koncem sv. maše dervili iz cerkve. V prav hudo černih bukvah je z debelimi čerkami zaznamnanih precejšen broj nehvaležnih, ki celo med povzdigovanjem ne pokleknejo! Kaj je to? Pred imenom Jezusovim se morajo vse kolena prikloniti — v nebesih in na zemlji, — in Vi se prederznete štorasto stati, ko vse klečí, ko je Sin Božji na križ povzdignjen! Ali se ne bojite šibe božje? Starši, pazite na otroke, — odraščeni pa sami na-se!

Na Brezjah je nedeljsko opravilo z rožnovensko nedeljo jenjalo. Ob delavnikih je še navadna sveta maša ob $\frac{1}{4}$ 10.

Nova družba slovenskih katoliških delavcev v Ljubljani, kakor se sliši, bode začela dajati na svitlo svoj časnik; prvi list utegne priti na svitlo že v malo dnéh. Bog daj srečo. Ta verla družba ima že blizo 700 družbenikov.

Časnik za premijo dobi, kdor se na časnik naroči. Terst ima dva verla katoliška lista: dnevnik „Il Popolo,“ in „La Riecreazione,“ ki izhaja 1. in 16. dan vsacega mesca. Novi naročniki na zadnje 3 mesce na „Popolo“ tega leta dobijo za premijo list „La Riecreazione.“

O priliki 18. vinotoka

so nas mnogi prijatelji močno razveselili s preblagimi voščili. S priserčno zahvalo vsim vzajemno čestitamo in želimo:

Da vse tice jim bi pele,
Vse cvetice lepo cvele,
Méd nosile vse čebele;
Vse bridkosti potonfle,
Zvezdice mirú svetile;
Zemlja ko obdá telesa,
Angelj spremi jih v nebesa;
Raj odprí jim zlati ključ,
Svéti jim nebeška luč!

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Čast. g. župnik Jan. Berlic 5 gld. — Iz Celja 5 gld. — Čast. g. Prelaznik z Dražgoš 5 gld. „v prid Vaše preobložene mize, ker sem se izmotal iz neke vinte.“ — Gosp. Peter Majdič, posestnik mehaničnih mlinov itd. 50 gld. — Č. g. župn. J. Kobilica 4 gld. 45 kr. — Dobrotnik z Brezovca 3 gld. — „Za pridne dijake“ 5 gld. — Bl. g. M. Samide 6 gld. — Vis. čast. g. prof. dr. J. Janežič 5 gld. — Prečast. gosp. kan. dr. Mat. Leben 10 gld. — V tolažbo neke duše 50 kr. — O priliki 2. dek. Vip. konfer. gg. duhovni z vošilom za god po č. g. J. Demšarju 12 gld. — Č. g. župnik Mart. Narobe 5 gld. — Č. g. župnik Mart. Barlič 5 gld. — Neka družina 1 gld. (Drugi dar. prih.)

Za sv. Detinstvo: V tolažbo neke duše 50 kr. — Preč. g. J. Flis, kanonik in stolni župnik, 20 gld. — Ana Merzlikar, 27 gld. 83 kr. — Iz Notranjskega po Rezi Drobnič 2 gld. 65 kr. — Č. g. župnik Fetich-Frankheim poslal iz Št. Jerneja 15 gld. 50 kr.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Neka dobra oseba 2 gld. — „A. D. M. G.“ 10 gld. — Iz Idrije 2 gld. Pošiljavca se priporoča v varstvo sv. Jožefa. — V tolažbo neke duše 50 kr.

Za najbolj potrebne misijone: V tolažbo neke duše 50 kr.

Za ciborij in cerkveno orodje na Brezjah: Iz Bliberga na Koroškem hiša Pošnikarjeva 4 perstane. — Neimenovan 1 zlat.

Zbirke za novo cerkev na Brezjah: Neimenovani 8 gld. in nekaj starega srebernega denarja. — Neimenovani 5 gld. — Jernej Okoliš 22 gld. — Jožef Vončina 200 gld. — Zbirke „Zg. Dan.“ Nadalje 9 gld. 50 kr., pa 1 vel. terdnjak in 3 stare dvajsetice.

Za br. Alfonzove dijake: S pripisom: „za pridne dijake“ 5 gld.